

6

Van Putten griste zijn stiekem opgeslagen flesje uit het keukenkastje. Hij zette het op de eettafel naast een doos bonbons, haalde een injectiespuit met een scherpe naald uit zijn zak en zoog hiermee wat vloeistof uit het flesje op. Op samenzweerderige toon legde hij Noortje en Kim uit wat hij van plan was. De meiden lagen in een deuk en selecteerden de bonbons die volgens hen het meest geschikt waren voor het doel.

Met een zwaai trok Van Putten de voordeur open.

‘Hallo,’ zei Braspenning. ‘O, zijn we misschien te vroeg?’ Hij wees met zijn niet-brandende sigaar naar Van Puttens broek en T-shirt.

‘Hoezo?’

Braspenning mompelde wat en haalde zijn schouders op.

‘Het ruikt hier in ieder geval veelbelovend,’ zei Matilda. Ze snuffelde als een hond die een kluif op het spoor was.

Hans-Jaap en Willem-Jan stonden als sokpoppen te grijnzen in hun blazers met dubbele rij knopen.

Met verende tred ging Van Putten zijn gasten voor naar de woonkamer. ‘Ga lekker zitten, mensen.’ Hij maakte een uitnodigend gebaar. ‘Paula is nog druk bezig in de keuken. Zal ik jullie alvast iets inschenken? Voor jou heb ik een voortreffelijk wijntje, buurman, ik heb de fles al ontkurkt.’

Hij toverde een van de flessen met een puntgaaf, duur etiket tevoorschijn, die hij ooit ergens bij een glasbak had gevonden en thuis goed had schoongeboend. Hij had er voor vanavond witte wijn uit een kartonnen pak van drie euro vijfen-

negentig in gegoten en die hield hij Braspenning zwierig voor.

‘Nou, dat ziet er prima uit. Je zou haast denken dat je een verfijnde smaak hebt,’ zei Braspenning toen hij het etiket bestudeerde. Hij begon warempel te ontgooien. ‘Schenk maar in.’ Braspenning pakte zijn glas bij de steel en draaide er op ooghoogte rondjes mee. Hij stak zijn neus erin en inhaleerde diep. ‘Heerlijk, die aroma’s van peren, abrikozen en vanille.’

Hij nam een grote slok en begon er klokkend zijn mond mee te spoelen. Tot slot slikte hij hem door en goot meteen de rest achterover. ‘Mooi fris en strak wijntje,’ sprak hij prijzend. ‘Schenk nog maar eens in, de keel moet immers gesmeerd blijven?’

Gesmeerd. Van Putten dacht dat hij erin bleef.

‘Hallo, jongens.’ Paula stak haar hoofd om de deur. ‘Sorry dat ik jullie nu pas begroet, maar ik stond net met een hete ovenschaal in mijn handen. Het eerste voorgerecht komt eraan, hoor.’

Het gezelschap verplaatste zich naar het eetgedeelte van de woonkamer. Braspenning wreef in zijn handen en stormde op de bonte salade af. Hij plofte op de eerste de beste stoel die hij te pakken kreeg en maakte het knoopje van zijn broekband alvast los. Een vegetarische wolf had niet hongeriger kunnen staren. Toen iedereen aan tafel zat, vielen de Braspenningen op de rauwkost aan.

Ze wisten ook wel raad met de paella.

‘Verrukkelijk, buurvrouw,’ zei Willem-Jan. ‘Je kookt bijna net zo tof als onze ma.’ Hij deed zijn ogen dicht en smakte weerzinwekkend.

‘Wat boffen jullie toch,’ zei Noortje. ‘Dat zou ik dan graag eens komen proeven.’ Ze gebruikte haar vork als een harpoen om er een garnaal mee op te prikken.

Braspenning schepte zijn bord grinnikend voor de tweede keer tot aan de rand vol. ‘Matilda kan nog geen water koken zonder het te laten aanbranden.’

‘Overdrijf toch niet altijd zo, ik heb gisteren nog een worstje voor je opgewarmd en daar had je geen klachten over.’

Van Putten verslikte zich haast in een mossel toen hij zich

een voorstelling maakte van Braspennings opgewarmde worstje. 'Nog een glaasje, buurman?'

'Graag, kerel.' Braspennings wangen stonden bol tijdens het keuren van de wijn. 'Ik ben diep onder de indruk, ook dit wijntje mag er zijn. Het blijft mooi aan het glas hangen en de afdronk is uitstekend.' Hij likte waardierend langs zijn snor.

Niet gek voor een huismerk van nog geen vier euro per liter, dacht Van Putten, die de truc met het etiket ook met de rode wijn uithaalde. Hij zou de dure fles nog wel een keer moeten bijvullen. Voor de verandering had Paula de grap hiervan ook wel ingezien. Het werd tijd.

'Doe jij nog iets aan sport, Van Putten?'

'Niet meer, ik heb vroeger gevoetbald, maar dat werd me te vermoeiend.'

'Kun je niet beter gaan golfen?' Braspenning smoorde een boer in zijn servet.

'Ik ga wel een keer met jou golfen.'

'Bill zit helemaal niet op golf,' zei Matilda.

Van Putten moest erg grijnzen. 'Nou ja, hoe dan ook, het is tijd voor het meesterstuk van deze avond: het dessert.' Hij stond op om de schoteltjes met bonbons te gaan halen.

Paula stapelde de vuile paellaborden op en droeg ze naar de keuken.

'Kijk eens wat een overheerlijke dessertbonbons?' Van Putten verdeelde de schoteltjes als een volleerde ober over de tafel. 'Voor jou heb ik een extra royale portie, buurman. Dit zul je niet gauw vergeten, wed ik.'

Noortje en Kim piepten alsof ze elk moment in lachen konden uitbarsten.

'Nou, je hebt hem een eind uit de broek laten hangen.' Braspenning staarde begerig naar de chocolade en vergreep zich aan drie bonbons tegelijk. 'Zalig,' smakte hij. 'En er zit zo'n exotisch smaakje aan.'

'Vind je?' vroeg Matilda. 'Zo bijzonder zijn ze toch niet?' Ze tilde haar billen op om haar rok glad te strijken. 'Ik bedoel: ze zijn erg lekker, maar niet lekkerder dan de bonbons die we gewend zijn.' Ze propte er snel nog een in haar mond.

Rond elf uur kwam er een eind aan het etentje. Braspenning schoof zijn stoel naar achteren en stond op. Bij de eerste stap struikelde hij over een tafelpoot en kwam vlak voor Van Putten op zijn knieën terecht. Van schrik bleef hij een paar tellen zo zitten.

‘Nou nou, buurman,’ zei Van Putten, ‘zo eerbiedig hoeft je me niet te bedanken, hoor.’

Braspenning trok zich op aan het tafelblad en knoopte zijn broek met een rooie kop dicht.

Van Putten zat met een stapel kussens in zijn rug te hopen dat de Braspenningen de gordijnen van hun slaapkamer ook open zouden laten. De verrekijker lag binnen handbereik op het nachtkastje. Hij draaide zijn hoofd naar Paula. Haar rustige ademhaling verraadde dat ze al sliep.

Plotseling ging het licht in de slaapkamer van de Braspenningen aan, wat Van Puttens belangstelling in hoge mate wekte. Hij tuurde verwachtingsvol door de verrekijker en begon te grinniken. Had hij nu maar geluid bij het beeld, dat zou nog leuker zijn. Braspenning rukte aan het koordje van zijn pyjamabroek en had gloeiende haast.

Het borrelde en pruttelde in Braspenning's darmen. Hij draafde voor de zesde keer naar de badkamer, waar hij van de wc-pot een knalpot maakte. Als dit zo doorging, zou het plafond opnieuw gewit moeten worden. Matilda zat rechtop in bed toen hij de slaapkamer weer in kwam. Ze keek hem lodderig aan en nam een slokje water.

‘Zo, ben je eindelijk ook wakker?’ vroeg hij. ‘Ik weet zeker dat Van Putten met mijn bonbons heeft geknoeid waardoor ik op dit moment last heb van je-weet-wel.’

‘En je vond al dat er zo’n exotisch smaakje aan zat?’

‘Dat kwam natuurlijk door het spul dat die gifmenger erin heeft gestopt.’

‘Je hebt er nogal wat gegeten, hè?’ Matilda geeuwde en kroop weer onder het dekbed.

‘Ja, wrijf het er even lekker in.’ Braspenning greep ver-

schrikt naar zijn achterwerk en stampte opnieuw de slaapkamer uit.

Nadat de volgende dag de ergste druk van de ketel was, verschansten de Braspenningen zich achter de beukenhaag in de voortuin om te lunchen. Misschien zou Van Putten ook buiten zitten en kon Braspenning horen of die schurk het nog over zijn misdadige bonbons zou hebben. Braspenning geneerde zich dood en beet nog liever zijn tong doormidden dan dat hij bij Van Putten zou gaan klagen over zijn ongemak van afgelopen nacht. Hij moest trouwens nog steeds oppassen, want als hij zich opwond, begon het riskant te knetteren in zijn broek. Het was behelpen met zijn kopje thee en de droge rijstwafel, het leek net piepschuim. Zijn ogen volgden Matilda, die een gevuld pasteitje op haar bord legde.

Hans-Jaap deed er nog een schepje bovenop. Hij beet een homp van een sappige worst en vroeg met volle mond: 'Zijn die bierviltjes een beetje weg te krijgen, pa?'

Opeens klonk er een schel geroep aan de overkant. 'Hé, buurman, hoe gaat het? Heb je vannacht wel een oog dichtgedaan? Ik maak me een beetje zorgen, zie je, ik heb namelijk weleens gehoord dat je nachtmerries krijgt wanneer je 's avonds laat te zwaar getafeld hebt.'

Braspenning kromp in elkaar en drukte zijn handen tegen zijn oren, maar Van Puttens geschater drong er dwars doorheen. Er klonk ook een ander hinderlijk geluid, dat hij niet kon thuisbrengen. Hij stond op en schommelde naar zijn tuinhek.

Van Putten stak de weg over met een wc-bril in zijn handen en klapperde het deksel ervan ritmisch tegen de zitting. Zijn dochters huppelden giebelend achter hem aan.

'Kijk eens, buurman?' zei hij. 'Een aardigheidje. Apart hè, dat ingegoten prikkeldraad in de zitting. Het is puur kunst en daarom mag jij hem hebben, als groot kunstkenner. Ben je er blij mee?'

'Hoe durf je, bandiet?' riep Braspenning overspannen.

'Nou zeg, waarom doe je zo onaardig tegen me?'

‘Wat heb jij gisteren in mijn bonbons gestopt?’ Braspenning sperde zijn neusgaten wijd open en keek Van Putten hatend aan.

‘Waar heb je het nou weer over?’ vroeg Van Putten met een gezicht alsof hij zojuist heilig was verklaard.

‘Hou je maar niet van de domme. Ik was vannacht aan de race en daar weet jij meer van.’

Die meiden van Van Putten begonnen gemeen te gniffelen.

‘Wat akelig,’ zei Van Putten. ‘Daar heb ik echt niks mee te maken, hoor. Maar wat komt deze wc-bril dan goed van pas, die van jullie zal nu wel versleten zijn.’

Braspenning brieste als een trekpaard. Hij gooide zijn tuinhek open en rukte de wc-bril uit Van Puttens handen. Stikkend van de lach beende Van Putten met grote stappen de weg over. Met de wc-bril boven zijn hoofd in de aanslag waggelde Braspenning achter hem aan, maar voordat hij het midden van de weg had bereikt, glipten Van Putten en zijn dochters alweer door hun voordeur naar binnen. Braspenning hijgde en liet een natte wind. Op zich was dit geen ramp, maar de heer Snuverink, die net met zijn windhond langsliep en hem meesmuilend aanstaarde, was dat wél.

‘Dit is niet mijn wc-bril,’ stamelde Braspenning. ‘Van Putten dacht weer eens leuk te zijn.’ Hij wees verontschuldigend naar de villa van zijn overburen.

De heer Snuverink liet een schamper lachje horen en wandelde met opgeheven hoofd verder. Zijn hond leek ook te grinniken. Braspenning smiet de wc-bril bij Van Putten in de voortuin en sleepte zich met hangende schouders terug naar huis. Hij kon wel janken, en er was niemand die hem troostte.

Zijn moeder had hem vroeger ook nooit getroost als hij in tranen was thuisgekomen omdat de pestkoppen op school hem weer hadden uitgescholden voor ‘vette vreetzak’. Soms lachte ze hem zelfs uit en verweet hem dat het zijn eigen schuld was. Hij moest zich niet zo aanstellen, beet ze hem dan toe.

Tegenwoordig maakte hij zich niet meer druk om zijn tailleomvang. Die gaf hem juist een zekere status, men kon letter-

lijk niet om hem heen. En als je je forse postuur accepteerde, hoefde je ook nooit op dieet.

Nadat zijn ouders twintig jaar geleden waren gescheiden, had zijn vader elke keer een andere vriendin opgeduikeld. En hoewel zijn vader steeds ouder werd, was het tegenovergestelde het geval met de vriendinnen. Braspenning was drieëndertig toen zijn moeder de benen nam. Daarna had niemand ooit meer iets van haar gehoord, ze leek in het geniep te zijn verdampt. Braspenning lag er echter niet wakker van. Hij miste haar niet eens, zij hem waarschijnlijk ook niet. Raar eigenlijk. Heel even raakte een bevroren vinger zijn hart aan.

Hunkerend naar wat afleiding, strompelde Braspenning met het potje meelwormen naar zijn vogelparadijs en ging op de uitkijk zitten naar zijn koolmees. Hij tikte met de pincet tegen het potje en legde vier wormen in zijn handpalm. Terwijl hij over zijn schouder naar een bed opdringerig kleefkruid staarde, voelde hij dat Captain Birdy was geland. Braspenning draaide zijn gezicht naar de koolmees en begon een gesprek met hem over Van Putten. In feite was het meer een trieste monoloog.

Braspenning wilde zijn prettig ingerichte leven weer terug hebben – zónder die vent aan de overkant – maar hoe moest hij dat in vredesnaam aanpakken?

7

Braspenning hing wijdbeens in zijn clubfauteuil en sabbelde lusteloos op een verse sigaar. Sinds Van Putten zijn leven vergalde, had hij helemaal geen zin meer om het plan voor de uitbreiding van zijn vuurwerkassortiment verder uit te werken. Hij wilde al tijden robuust mannenvuurwerk gaan verhandelen, omdat daar meer aan te verdienen viel dan aan sterretjes, knalerwten en rotjes. De schoorsteen moest immers blijven roken, hoe meer rook hoe beter. Bovendien kicke hij op vuur en harde knallen tijdens de jaarwisseling. Van Putten nam echter alle ruimte in zijn hoofd in beslag. Braspenning moest eerst een strategie uitstippelen om die onaangepaste indringer uit de buurt te verdrijven.

Hij kreeg behoefte aan frisse lucht en besloot om bij Matilda en de jongens in de tuin te gaan zitten. Het was een benauwend warme dag en daarom had hij die ochtend zijn gebloemde zwemshort al aangetrokken, met daarboven een openhangend hawaiïhemd. In je vrije tijd mocht je casual gekleed gaan, vond hij, als het maar stijlvol was.

Met een diepe zucht liet hij zich op een loungebed zakken, naast het zwembad waarin Matilda prinsheerlijk op haar luchtbed dreef.

‘Wat zit je somber te kijken, pa?’ vroeg Hans-Jaap. ‘Zijn de beurskoersen gedaald?’

‘Zullen we met zijn drieën bij de overburen op viste gaan?’ stelde Willem-Jan voor. Er verscheen een guitig lichtje in zijn ogen. ‘Kunnen we weer opscheppen over ons zwembad en

buurvrouw ligt vast en zeker in haar bikini. Wij hebben heus wel door dat je stiekem een oogje op haar hebt.'

'Pa is gewoon aan zijn tweede jeugd bezig,' zei Matilda vanachter de grote glazen van haar zonnebril. 'Kinderachtige vent.'

Braspenning friemelde aan een knoopsgat van zijn hawaï-hemd en begon sullig te grijnzen.

In de tuin van de Van Puttens wemelde het van de paardenbloemen. Hun pluizige zaadbollen stonden te smachten naar een zuchtje wind. Braspenning kreeg er de zenuwen van. Straks zouden die zaden ook boven zijn tuin zweven en erger nog, erin landen. Als dat zo doorging, zou zijn hovenier de hele dag moeten schoffelen vanwege Van Puttens onkruidkwekerij. Die magere panlat liet de hele boel verslonzen. Het enige wat hij deed, was heen en weer lopen met verhuisdozen. Niet eens met een behoorlijke stapel, maar met slechts een exemplaar per keer.

'Wat gaan we nou krijgen?' vroeg een vochtige stem vanuit een opblaasbadje in een schaduwrijke hoek van de tuin. 'Heb ik jullie soms een uitnodiging gestuurd?'

'Kijk daar toch eens,' riep Hans-Jaap, 'een Kanaalzwemer tijdens zijn training.' Hij sloeg zich op de knieën van het lachen.

Van Putten lag onderuitgezakt in een opblaasbadje en het was net of hij licht gaf. Hij droeg een flodderige zwembroek met tijgerprint, waarvan de pijpen veel te breed waren voor zijn stakerige benen vol donshaar. Naast hem zat Paula op een verweerde tuinstoel een glaasje fris te drinken. Ze keek Braspenning wat ongemakkelijk aan.

Die leefde helemaal op en knipoogde naar haar. 'Mooi zwembad heb je daar, Van Putten, groot zat voor je, hè? Prachtige zwembroek ook, zeg. Nieuwste model, zie ik. Heb je je badeend ook bij je? Laat me eens kijken?' Hij schommelde naar het badje waarin Van Putten verkoeling had gezocht en klakte met zijn tong. Zijn snor trilde. De vetrollen boven zijn zwemshort trilden nog harder. Hij stak zijn sigaar weer tus-

sen zijn tanden, bukte voorover en woelde met zijn vingers in het water, op zoek naar de vermeende badeend.

Van Putten werd wild. 'Kan een hardwerkende man zich nou nooit eens even ongestoord in zijn eigen bad ontspannen? Ga weg met die worstvingers!'

Braspenning trok zich niets aan van Van Puttens geklaag, tot deze klotsend uit het water overeind kwam en hem boven op zijn nek sprong. Braspenning gleed uit over het verspilde badwater. Met snelle, kletterende pasjes probeerde hij zijn evenwicht te bewaren en maaide woest met zijn armen.

'O kijk, buurman gaat tapdansen,' zei Kim. 'Knap hoor.'

Braspenning stortte voorover in het badje met zijn gezicht op de zachte rand. Hij vulde het hele badje waardoor al het water eruit werd geperst.

Van Putten lachte blikkiger. 'Je zou jezelf nu eens moeten zien, je gebloemde billen steken net boven de rand van mijn opblaasbad uit.'

'Die lijken ook wel opgeblazen te zijn,' zei Noortje.

Braspenning beukte met zijn vuisten op het badje.

Paula proestte het uit. 'Wat ben je toch een grappig brombeertje, Bill.'

Dat was nog het ergste. Braspenning's wangen stonden in brand. Met de hulp van zijn zoons krabbelde hij onhandig overeind. Zijn sigaar was net een doorweekte spons. Hij wrong hem uit en smeed hem in het badje.

Van Putten floot bedenkelijk. 'Wat zonde van mijn badwater. Ik stuur je de rekening wel. Dat gaan we netjes regelen, als heren onder elkaar.'

'Je mag je herenhuis weleens laten schilderen, heer buurman.' Hans-Jaap beschermde zijn ogen met een hand tegen het zonlicht en tuurde naar de bovenverdieping. 'Het begint al aardig af te bladderen.'

'Daar heeft buurman geen geld voor,' zei Willem-Jan. 'Ik denk dat hij binnenkort zelf op de ladder klimt.'

'Wanneer ga je wat aan je tuin doen?' vroeg Braspenning met druipende snor.

Van Putten stooft op. 'Dat jij nou zo'n zeikerd bent? Jij hebt

makkelijk praten met je centen. Jij kunt alles door een ander laten doen.' Hij spuugde zijn woorden uit alsof ze naar azijn smaakten.

Met strakke gezichten bliezen Braspenning en zijn zoons de aftocht. Braspenning hoopte dat de andere buurtbewoners geen getuige waren geweest van het voorval. Ze staarden hem de laatste tijd toch al zo vreemd aan als hij hen tegen het lijf liep. Ondanks de hitte verkilde hij tot op het bot.

8

‘Dit schreeuwt om wraak!’ Braspenning schuurde met een handdoek over zijn huid. Zijn hersenen draaiden op volle toeren toen hij droge kleren uit de kast trok, en al snel kreeg hij een idee hoe hij zijn wraak zou vormgeven.

‘Jongens,’ begon hij even later tegen zijn zoons, ‘ik heb jullie hulp nodig om Van Putten een koekje van eigen deeg te geven. Die vent krijgt mij te veel kapesones. Het wordt tijd dat we hem laten zien dat niemand een Braspenning ongestraft voor joker kan zetten.’

Met zijn drieën waggelden ze de achtertuin in en zochten een plaats onder een van de parasols. Braspenning stak enthousiast van wal. ‘Ik heb pas een nieuwe zending fopbonbons binnengekregen, die gaan we uittesten op de Van Puttens.’ De kans was groot dat Paula er ook van zou eten, maar daar zou ze niet aan doodgaan. ‘En Van Putten krijgt iets extra’s: een flacon verzachtende talkpoeder voor na het scheren.’ Braspenning stootte een knorrend geluid uit. ‘Alleen vervang ik tachtig procent van dat talkpoeder door jeukpoeder.’

De jongens hingen voorovergebogen aan zijn lippen.

‘Ga je die spullen zelf aan die kwal geven?’ vroeg Hans-Jaap. ‘Hij vertrouwt jou voor geen meter.’

‘Dat gaan jullie doen.’ Proestend zette Braspenning een glas aan zijn mond, waardoor er enkele luchtbelletjes in zijn jus d’orange opborrelden. Hij legde zijn zoons uit hoe ze Van Putten moesten benaderen. ‘We wachten tot volgend weekend, als die lummel wat afgekoeld is, anders stinkt hij er niet in. En niks tegen ma zeggen.’

‘Tuurlijk niet!’ Willem-Jan snoof verontwaardigd.

Een week later overhandigde Braspenning de jongens een doos fopbonbons en de flacon. ‘Vertel Van Putten er vooral bij dat dat poeder ook prima geschikt is voor zijn klotsende oksels.’ Braspenning hoopte dat die bleekscheet zich zou bestrooien als een oliebol. Als Paula het fris geurende poedermengsel maar niet zou gebruiken. Vermoedelijk schoor ze ook wel het een en ander.

Hans-Jaap en Willem-Jan trokken hun gezicht in de plooi en schommelden met de fopartikelen naar het tuinhok.

Braspenning stelde zich verdeckt op achter een brede conifeer in zijn voortuin.

‘Wat komen jullie doen?’ vroeg Van Putten toen hij de deur opentrok.

‘Wij komen je een paar cadeaus brengen, buurman.’ Hans-Jaap klom net iets te beleefd.

‘Waarom?’

‘Omdat wij vinden dat onze pa je altijd rot behandelt en daar kunnen wij niet meer tegen. We leven ontzettend met je mee, daarom hebben we wat uit onze spaarpotten geschud om je te kunnen verrassen.’

Willem-Jan knikte alsof hij olie uit de grond stond te pompen.

‘Weet jullie pa hiervan?’

‘Nee, en je mag hem ook niet vertellen dat wij hier aan de deur zijn geweest.’

Van Putten humde toen Hans-Jaap het talkpoeder aanpreef en nam de geschenken wat onwennig in ontvangst. ‘Ik heb zeker nog niet genoeg bonbons gezien,’ pruttelde hij toen hij de verpakking bekeek. ‘Willen jullie iets drinken?’

‘Wij nemen liever een duik in ons zwembad,’ zei Willem-Jan.

Zich met moeite verbijtend sloot Van Putten de deur.

‘Die knullen van Braspenning kwamen me dit brengen.’ Hij liet de doos en de flacon aan Paula en zijn dochters zien.

‘Ik ga dat talkpoeder gelijk uitproberen.’ Terloops peuterde hij een bonbon uit de doos en stopte die in zijn mond.

In de badkamer trok hij zijn shirt uit en bracht een ruime dosis talkpoeder aan in zijn klamme oksels; dat was ideaal tegen het zweten, had Hans-Jaap uitgelegd. Wat rook dat spul verrukkelijk. Het prikte wel een beetje, maar dat kwam vast door de menthol. Hij smeerde meteen een laagje in zijn liezen, daar was de boel ook wat plakkerig.

Paula en de meiden zaten aan tafel te smikkelen van de bonbons.

‘Wat is het warm, hè?’ zei Paula. ‘Ik word er slaperig van.’ Ze geeuwde met haar mond wagenwijd open.

Van Putten staarde haar verbluft aan. ‘Wat is er met jou aan de hand? De binnenkant van je mond is helemaal blauw.’ Hij kreeg jeuk in zijn oksels.

Paula liep naar de spiegel boven de schoorsteenmantel. ‘Huh? Hoe kan dat nou?’

‘Onze monden zijn ook blauw,’ zei Kim.

Nadat Van Putten had geconstateerd dat hij aan dezelfde kwaal leed, werd het hem duidelijk: die bonbons! Hij onderwierp de doos aan een nader onderzoek en las op de onderkant de woorden Braspenning & Zoon.

Van Puttens oksels begonnen nog heviger te jeuken. Zijn handen gleden onder zijn shirt om met zijn nagels onder zijn armen te kunnen raggen. Hij werd gek. ‘Jeukpoeder! Wedden dat die knullen jeukpoeder in die flacon hebben gegooid? Ik had hen niet moeten vertrouwen,’ klaagde hij. Tot overmaat van ramp begon ook zijn kruis te kriebelen.

Braspennings zoons vertelden dat Van Putten de fopbonbons en het jeukpoeder had aangepakt. Genietend van de voorpret zette Braspenning een parapluutje in zijn cocktail. Achter in de tuin lag Matilda op een loungebed onder een parasol, ze was verdiept in een boek. Braspenning spitste zijn oren. In de verte hoorde hij Van Putten jammeren en het geluid kwam snel dichterbij.

‘Wat een klerestreek!’ Van Putten wees naar zijn geopende

mond en krabde met zijn andere hand onder zijn oksels. Daarna ging hij als een wilde tekeer in zijn kruis.

Een goed teken, dacht Braspenning met trillende snor. 'Kerel toch, het is om te smoren van de hitte en jij staat hier te blauwbekken. Zal ik een dekentje voor je halen?'

'Onze monden zijn ook blauw.' Noortje wees naar Paula en Kim. 'We zijn net een stel smurfen.'

'Ah, ik zie het al, jullie hebben een doosje van mijn fop-bonbons gekocht. Dan hadden jullie toch kunnen weten dat die je mond blauw kleuren?'

Van Putten stond zich met getuite lippen te schurken als een gorilla. Hij trok zijn shirt over zijn hoofd en sprong in het zwembad.

'Ik heb liever niet dat er iemand met een vuile broek en sandalen een duik neemt in mijn zwembad,' zei Braspenning quasiontstemd.

Van Putten klom uit het water en begon opnieuw als een bezetene te krabben. 'Gluiperd! Dit heeft vast iets te maken met dat smerige jeukpoeder van jou.'

'Je praat als een banaan, ik weet nergens van.'

'Je lieve zoontjes hebben mij die bonbons en dat zogenaamde talkpoeder gegeven,' zei Van Putten met verwrongen mond. 'Dan hebben zij dat zeker vermengd met jeukpoeder?'

'We geven het toe, buurman,' zei Hans-Jaap. 'Maar we dachten dat je wel van een geintje hield.'

Braspenning had moeite om zijn lachen in te houden. Hij keek zijn zoons trots aan. 'Nooit meer doen, jongens. Stel dat buurvrouw dat poeder ook had gebruikt. Voor straf mogen jullie een week niet zwemmen.' Braspenning gaf hun een knipoog.

Paula raapte Van Puttens shirt op en klopte het uit.

'Als je jeukpoeder probeert af te spoelen, krijg je nog meer jeuk,' legde Braspenning uit. 'Je moet het geduldig een paar uur de tijd geven om uit te werken.'

Van Putten trok de doos bonbons uit Kims handen en duwde hem onder Braspennings snor. 'Hou je kop of ik stamp de rest van die fopbonbons door je strot, rotzak!'

9

Het was een van die dagen waarop je een ei kon bakken op je motorkap. Braspenning was helemaal in vorm en trok in een kalm tempo wat baantjes in zijn zwembad. Na het tweede baantje begon zijn zwembroek te knellen; het leek hem comfortabeler om een iets wijdere te gaan aantrekken. Hij klom uit het bad, kneep wat druppels uit zijn snor en vroeg zich af hoe het zou zijn om naakt te zwemmen. Er was toch niemand die hem zag. De buurtbewoners zaten allemaal op de zaak of lagen waarschijnlijk in hun eigen zwembad.

Braspenning liet zijn broek zakken en hing hem over de rand van het bad. Met een rebels gevoel dook hij het koele nat weer in. Wat kabbelde dat water heerlijk langs zijn klok-en-hamerspel. Hij draaide zich op zijn rug en hield zich met gesloten ogen drijvend.

‘Ik wist wel dat je in je badje lag te weken,’ hoorde Braspenning boven zich roepen. Hij sperde verschrikt zijn ogen open. Van Putten staarde schaamteloos naar zijn edele delen. Panisch vroeg hij zich af of Paula op dit moment hetzelfde deed.

Van Putten begon luidkeels te schateren. ‘Is dat jóúw badeend?’ Hij wees naar Braspennings kruis. ‘Laat me eens kijken?’ Hij dompelde zijn handen in het water.

‘Lazer op!’ brulde Braspenning. Hij draaide zich snel op zijn buik en greep naar zijn zwembroek.

Van Putten was hem net voor. Hij hield Braspennings zwembroek voor zijn onderlichaam en wiegde met zijn heu-

pen. 'Schitterend model, jammer dat hij veel te wijd is voor mij.'

'Geef hier die broek!' Braspenning petste met zijn vlakke hand op het water. 'Ga in je rimboe aan een liaan slingeren, pummel.'

'Bemoei je met je eigen zaken. Had me liever uitgenodigd om een frisse duik bij je te komen nemen. Maar nee hoor, meneer houdt zijn badje liever voor zichzelf. Weet Matilda dat je alleen maar een badmuts draagt in het zwembad? Nu we het er tóch over hebben, kerel, klopt het wat ze zeggen: "kleine mannen, grote jannen"?''

Braspenning kreeg een inval: 'Geldt het omgekeerde voor slungels zoals jij? "Lange lummels, korte hummels"?''

'Het is altijd een waar genoegen om getuige te mogen zijn van een beschaafde conversatie,' klonk het achter Van Putten.

Braspenning bleef haast dood. Daar stond de heer Snuverink met zijn windhond. Hij werd vergezeld door mevrouw Roozendaal, die haar pekinnees bij zich had.

Ze liet een smalend lachje uit haar keel ontsnappen en staarde Van Putten verwijtend aan. 'Bij deze temperatuur wisselt men uiteraard liever van gedachten dan dat men zijn tuin toonbaar maakt.'

Braspenning verdween onder water, maar hield dit niet langer vol dan tien seconden. Met woeste slagen zwom hij naar zijn zwembadtrap alsof hij achternagezeten werd door een witte haai. Hij wist zeker dat zijn achterste zichtbaar was boven het wateroppervlak. Wat zou mevrouw Roozendaal wel niet van hem denken? Hij verbleekte en verhoogde zijn tempo. Bij de trap hees hij zich omhoog, waarna hij op de middelste trede ging zitten. Alleen zijn hoofd en borst staken boven het water uit. Hij kon geen kant op en bedekte angstig zijn kruis zoals een voetballer bij een vrije schop.

De heer Snuverink pakte met zijn duim en wijsvinger Van Putten de zwembroek af en schreed naar Braspenning. 'U lijkt me ietwat luchtig gekleed. Ik neem aan dat u om dit kledingstuk verlegen zit?' Hij liet de broek vlak voor Braspennings neus in het water vallen en keerde hem discreet de rug toe.

Nooit eerder had Braspenning zo gehaast een zwembroek aangetrokken.

Mevrouw Roozendaal stond met haar armen over elkaar met haar rechtervoet op de tegels te tikken. 'Uw kleding doet wat gedateerd aan, meneer Van Putten. De zwerverlook is al jaren uit de mode. Indien u dit wenst, kan ik u van dienst zijn bij het samenstellen van een garderobe.' Ze reikte Van Putten een visitekaartje aan. 'Stelt u wellicht ook prijs op het adres van een betere hovenier?'

'Voorlopig hou ik mijn eigen hovenier,' stamelde Van Putten. 'Die is gespecialiseerd in natuurlijke beplanting. Ik hou namelijk meer van een onderhoudsarme tuin.'

'Dat is overduidelijk te merken, vind je niet, Eugenie?' De heer Snuverink wierp een minachtende blik op Van Putten. 'De voorkeuren van sommige lieden zijn voor ons niet te bevatten.' Hij draaide zich om naar Braspenning. 'U blijft daar vandaag zitten? We zouden graag een kort gesprek met u beiden hebben.'

Braspenning stak hulpeloos zijn armen in de lucht. 'Ik kan me zo toch niet aan u vertonen?' Hij gebaarde onder water naar zijn zwembroek.

Van Putten repte zich naar Braspennings badjas en hield hem die voor. 'Laat mij je even helpen, Bill.'

'Dank je, kerel.' Braspenning kon die huichelaar wel schieten.

Toen Braspenning en zijn gasten plaatsnamen aan de tuintafel liet mevrouw Roozendaal een knerpende wind. Haar pekinnees leek haar beledigd aan te staren en sprong van haar schoot.

'Ik was het niet!' Ze draaide haar gezicht gebelgd naar de heer Snuverink, die keek alsof hij een natte sok rook.

'Dit is een misverstand,' riep Braspenning met onvaste stem. 'Op de stoel van mevrouw Roozendaal had ik een windkussen verstopt om een grapje uit te halen met de heer Van Putten. Dat was ik even vergeten.' Hij perste een lachje uit zijn keel. 'De heer Van Putten vereert mij dagelijks met een bezoekje en dan vermaken wij ons kostelijk met mijn fopartikelen.'

De heer Snuverink snoof spottend en wendde zich tot Van Putten. 'Hoe bevalt onze buurt u?'

'Uitstekend, het kan niet beter. Ik ben ook enorm te spreken over de humor van de heer Braspenning.'

'U hebt kennelijk een drukke baan?'

'Hoezo?'

'Uw erf verkeert niet bepaald in optimale conditie. Daarvoor kan men een bedrijf inhuren. Of bent u niet kapitaalkrachtig genoeg?'

Van Putten leek het benauwd te krijgen. 'Ik beleg in chocolade en binnenkort ga ik een hoge functie bekleden bij de spoorwegen. Dan krijg ik financieel nóg meer speelruimte.'

Mevrouw Roozendaal trok een pruimenmondje. 'Bent u van plan om hier straks eveneens de gebraden haan uit te hangen?'

'Hoe bedoelt u?'

'O, niets,' zei ze terwijl ze Braspenning strak aankeek.

'Kan ik iets voor u inschenken?' vroeg Braspenning met een stroef glimlachje.

De heer Snuverink maakte een afwerend gebaar. 'Doet u vooral geen moeite. We zullen u niet langer ophouden.'

Braspennings gasten namen afscheid en begaven zich met hun honden richting oprit.

'Ik denk dat Max ons wel wil helpen,' lispelde mevrouw Roozendaal terwijl ze Braspenning koeltjes passeerde.

'Jouw neef kennende, heb ik daar het volste vertrouwen in,' prevelde de heer Snuverink, haar op de voet volgend. 'En die twee schertsfiguren in onze buurt zullen graag meewerken aan hun eigen ondergang.'

Braspenning keek hen beklemd na. Welk onheil hing hem nu weer boven het hoofd?